

Na mocy art. 44 Konstytucji ogłaszam ustawę następującej treści:

U S T A W A

z dnia 13 marca 1934 r.

o nadzorze nad hodowlą koni.

Art. 1. (1) W celu stwierdzenia pochodzenia koni prowadzone będą księgi stadne koni, a w celu stwierdzenia wartości hodowlanej ogierów i klaczy—

księgi ogierów i klaczy zarodowych. Z ksiąg tych będą wydawane świadectwa i zaświadczenia.

(2) Księgi ogierów i klaczy zarodowych prowadzone będą przez izby rolnicze, księgi zaś stadne koni przez izby rolnicze lub upoważnione przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych organizacje hodowlane.

(3) Wymagania, jakim powinny odpowiadać konie, które mogą być wpisane do ksiąg stadnych koni oraz ksiąg ogierów i klaczy zarodowych, a w szczególności wymagania pod względem pochodzenia

i wartości hodowlanej, zasady prowadzenia tych ksiąg, zasady wydawania świadectw oraz wzory tych świadectw — ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 2. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych może uznawać pewne rasy i typy koni za nieodpowiednie pod względem hodowlanym dla poszczególnych obszarów Państwa.

Art. 3. (1) Pokrywanie cudzych klaczy dozwolone jest tylko ogierami, uznanymi dla danego obszaru.

(2) Wyrazy „ogier uznany” oznaczają, w rozumieniu niniejszej ustawy, ogiera, na którego właścicielowi zostało wydane świadectwo uznania.

(3) Ogier, wybrany na podstawie art. 4 ust. (3), jest ogierem, uznanym tylko na obszarze tej gminy, dla której został wybrany.

Art. 4. (1) Do orzekania o uznaniu ogierów za odpowiednie do hodowli i wydawania właścicielom ogierów wybranych bezpłatnych świadectw uznania powołuje się komisje kwalifikacyjne przy izbach rolniczych.

(2) Komisje kwalifikacyjne wybierają jako odpowiednie do hodowli te z pośród doprowadzonych ogierów, które odpowiadają wymaganiom, ustalonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych, i nie należą do ras lub typów, uznanych za nieodpowiednie dla danego obszaru (art. 2).

(3) Jeżeli ilość ogierów, wybranych na podstawie ustępu poprzedzającego, nie jest dostateczna dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych gminy, komisja kwalifikacyjna może z pośród pozostałych ogierów, nie odpowiadających wymaganiom, określonym w ustępie poprzedzającym, wybrać najodpowiedniejsze do hodowli w ilości niezbędnej dla zaspokojenia potrzeb hodowlanych tej gminy.

(4) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala zakres działania, organizację, postępowanie, okresy działania komisji oraz wzory i terminy ważności świadectw uznania.

(5) Członkowie komisji, nie będący pracownikami instytucji państwowych lub samorządowych, otrzymują za udział w komisjach zwrot kosztów podróży, diety i wynagrodzenie według norm, które ustali Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

(6) Koszty podróży i diety członków komisji, delegowanych przez władze państwowe, ponosi Skarb Państwa, innych zaś członków — instytucje, delegujące te osoby.

Art. 5. (1) Właściciele ogierów trzyletnich i starszych obowiązani są zgłaszać je do zarządu gminy oraz doprowadzać przed komisję kwalifikacyjną w czasie i miejscu, wyznaczonym przez izbę rolniczą.

(2) Zarząd gminy obowiązany jest prowadzić spisy ogierów trzyletnich i starszych oraz zawiadomić komisję kwalifikacyjną o ilości klaczy trzyletnich i starszych, znajdujących się na obszarze gminy.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określa, do jakich ogierów nie mają zastosowania postanowienia ustępu poprzedzającego.

Art. 6. (1) Właściciele ogierów nie uznanych obowiązani są uiszczać na rzecz izb rolniczych opłatę w wysokości 50 zł od każdego nie uznanego ogiera za każdy rok kalendarzowy.

(2) Opłatę, przewidzianą w ustępie poprzedzającym, pobierają zarządy gmin, przyczem za czynności te otrzymują 25% pobranych opłat.

(3) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych ustala termin uiszczania opłaty i zasady umarzania za ległych opłat oraz określa, do jakich ogierów nie uznanych nie mają zastosowania postanowienia ust. (1).

(4) Opłaty od ogierów, nie posiadających świadectw uznania, wprowadzone dotychczasowymi przepisami, a nie ściągnięte do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, mogą umarzać wojewodowie stosownie do zasad, ustalonych na podstawie ustępu poprzedzającego.

(5) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może nakładać na organa służby weterynaryjnej państwowej i samorządowej obowiązek trzebieńia na koszt Państwa ogierów nie uznanych w przypadku ubóstwa ich właścicieli.

Art. 7. (1) Właściciele ogierów uznanych, używanych do pokrywania cudzych klaczy, obowiązani są na żądanie właścicieli klaczy wydawać świadectwa pokrycia.

(2) Urodzenie źrebięcia winien na żądanie właściciela klaczy poświadczyć na świadectwie pokrycia przełożony właściwej gminy.

(3) Poświadczenie przez przełożonego gminy urodzenia źrebięcia może być zastąpione poświadczeniem instytucji, prowadzącej księgę stadną, jeżeli klacz, która urodziła to źrebie, wpisana jest do tej księgi.

(4) Wzory świadectw pokrycia ustala Minister Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 8. (1) Konie, wpisane do ksiąg stadnych lub ksiąg ogierów i klaczy zarodowych:

1) nie mogą być przedmiotem wyjątkowego opodatkowania na rzecz samorządu;

2) jeżeli przepisy obowiązujące nie przewidują ulg dalej idących, konie te nie podlegają wykonywaniu świadczeń podwodowych, o ile właściciel uiszcza równowartość świadczenia w gotówce według taryfy urzędowej.

(2) Właściciel klaczy, wpisanej do księgi ogierów i klaczy zarodowych, nie posiadający innego konia, jest wolny zupełnie od świadczeń podwodowych.

Art. 9. (1) Grzywną do 300 zł karany będzie, kto pokrywa ogierem nie uznanym cudzą klacz (art. 3 ust. (1)).

(2) Grzywną do 20 zł karany będzie:

1) kto dopuszcza do powstania warunków, przy których jest możliwe pokrycie ogierem nie uznanym cudzej klaczy (art. 3 ust. (1));

2) kto nie zgłasza zarządowi gminy ogiera lub nie doprowadza go przed komisję kwalifikacyjną (art. 5 ust. (1)).

Art. 10. (1) Orzecznictwo w sprawach o czynny karalne, przewidziane w ustawie niniejszej, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) W orzeczeniu skazującym władza administracyjna na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny oznaczy karę zastępczego aresztu — stosownie do art. 10 prawa o wykroczeniach.

(3) W razie wydania orzeczenia karnego w myśl art. 9 ust. (1) powiatowa władza administracji ogólnej może zarządzić wytrzebiecie ogiera na koszt i ryzyko właściciela.

Art. 11. Świadczenia uznania, wydane na podstawie dotychczasowych przepisów, uważa się za świadectwa uznania w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 12. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 13. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1934 r.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 23 stycznia 1925 r. o nadzorze państwowym nad ogierami i rejestracji klaczy zarodowych (Dz. U. R. P. Nr. 17, poz. 113), ustawa z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 24, poz. 247), ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie niektórych przepisów ustawy z dnia 23 marca 1929 r. o opłatach od ogierów, nie posiadających świadectw uznania (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 339) oraz art. 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o unormowaniu własności władz i trybu postępowania w zakresie administracji rolnictwa i reform rolnych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 622).

Prezydent Rzeczypospolitej: *I. Mościcki*

Prezes Rady Ministrów: *J. Jędrzejewicz*

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Nakoniecznikow - Klukowski